

Hồi 3

Xạ Nguyên Châm

Nang bị đưa đi bằng tốc độ có thể nói là cực nhanh, gã thư đồng bỗng phát hiện ở Bạch Điện Quái Nhân đang có sự trì trệ về kinh thân pháp. Để minh bạch nhận định này, gã thư đồng đưa mắt nhìn qua hai bên, và khi thấy cảnh vật ở hai bên tuy vẫn tiếp tục lùi về phía sau nhưng có vẻ như không còn lùi loang loáng như nãy giờ nữa, gã thư đồng chợt hiểu:

- Khí lực của tiền bối đang yếu dần, phải chăng tiền bối đã bị **Xạ Nguyên Châm** gây tổn hại?

Nói xong gã thư đồng mới biết là đại. Vì như tính khí hung dữ của Bạch Điện Quái Nhân, một câu nói hàm ý khinh thường như vừa rồi ắt gã thư đồng khó tránh khỏi bị trừng phạt.

Đang chờ điều xấu nhất xảy đến, gã thư đồng phải một phen nữa kinh ngạc vì phát hiện Bạch Điện Quái Nhân không hề lên tiếng quát mắng hoặc có thái độ hung hãn như gã nghĩ.

Có chăng, Bạch Điện Quái Nhân chỉ có một hành vi có thể được xem là phản thường. Bạch Điện Quái Nhân vẫn nắm giữ gã trong tay và bất ngờ tăng cao cước lực.

Vút!

Cứ thế, cảnh vật ở hai bên lại tiếp tục loang loáng lùi về phía sau như lúc đầu đã xảy ra.

Được một lúc, dù không thấy cước lực của Bạch Điện Quái Nhân suy giảm nhưng bằng thính giác gã thư đồng phát hiện nhịp hô hấp của Bạch Điện Quái Nhân có phần trì trệ.

Gã thư đồng hiểu, Bạch Điện Quái Nhân trước sau vẫn để lộ việc khí lực suy giảm. Nhưng do không muốn thừa nhận điều đó và nhất là không muốn gã thư đồng nhận thấy sự thật đó nên Bạch Điện Quái Nhân vẫn miễn cưỡng chi trì cước lực, bất chấp hệ quả của sự miễn cưỡng này sẽ dẫn đến tác hại khác nghiêm trọng hơn.

Cũng am tường võ công nên gã thư đồng đương nhiên cũng có đôi chút hiểu biết về đạo lý võ học. Gã biết hành vi miến cưỡng của Bạch Diện Quái Nhân chỉ khiến cho Xạ Nguyên Châm nếu thật sự đã gây tổn hại cho Bạch Diện Quái Nhân tất sẽ càng lúc càng gây tổn hại nghiêm trọng.

Định lên tiếng cảnh tỉnh, nhưng nghĩ lại, gã thư đồng không nói. Vì dù gã nói đúng hay sai, người có tính khí hung hãn như Bạch Diện Quái Nhân tất có phản ứng vô thường, và người bị hại trước hết sẽ là gã chứ không phải lão ác ma Bạch Diện. Hay hơn hết gã cứ lặng thinh. Và nếu đến một lúc nào đó Bạch Diện Quái Nhân hết khả năng chi trì cục diện, lão sẽ đuối sức và đó sẽ là cơ hội tốt cho gã tự thoát thân. Đó là tâm lý của bất kỳ ai nếu đang bị kẻ khác mạnh hơn bắt giữ. Đang chờ đợi điều đó, lần thứ ba gã thư đồng phải kinh ngạc do phát hiện Bạch Diện Quái Nhân bỗng dừng lại.

Nhìn ra phía trước, gã thư đồng phát hiện nơi Bạch Diện Quái Nhân dừng lại là một sườn núi được phủ kín toàn là những cột cây rừng cao to.

Ngỡ vì hết lối nên Bạch Diện Quái Nhân phải dừng lại, nên gã thư đồng phải ngỡ ngàng khi nghe Bạch Diện Quái Nhân lên tiếng:

- Đến rồi!

Gã kinh ngạc:

- Đến rồi? Là chủ ý của tiền bối muốn đưa văn sinh đến đây?

Bạch Diện Quái Nhân chợt cười lạnh, vươn tay điểm vào Cốc Trung huyệt của gã thư đồng:

- Ta biết người học được cách hoán chuyển huyệt đạo của Tửu Quái, với cách điểm huyệt của ta, người rồi sẽ phải thất vọng thôi. Hừ!

Bị Bạch Diện Quái Nhân xô qua một bên, gã thư đồng thử vận lực để ổn định cước bộ và gã phải thất sắc:

- Rốt cuộc tiền bối muốn gì ở văn sinh?

Bạch Diện Quái Nhân từ khi biết gã thư đồng quả nhiên không thể thoát lối điểm huyệt của lão, bất chợt lão buông người ngồi phịch xuống.

Nhìn bộ dạng đó của lão, gã thư đồng bĩu môi:

- Hoá ra tiền bối đúng là bị Xạ Nguyên Châm gây hại?

Bạch Diện Quái Nhân quả nhiên đã kiệt lực. Thay vì phát tác và có thái độ giận dữ, lão thở ra và đồng thời nhìn vào bàn tay hữu của chính lão:

- Không ngờ Xạ Nguyên Châm lại lợi hại đến vậy, ta đã đề phòng trước vẫn không tránh khỏi. Hà...

Cũng nhìn vào bàn tay lão, gã thư đồng ngơ ngác:

- Nếu đã bị Xạ Nguyên Châm gây hại, sao trên tay lão không có dấu hiệu gì?

Nửa như muốn giải thích cho gã, nửa như muốn tự mình xem xét lại, lão Bạch Diện Quái Nhân bất ngờ dùng tay tả xoa xoa vào bàn tay hữu.

Được một lúc, gã thư đồng đang dõi nhìn, bằng bàn tay tả của Bạch Diện Quái Nhân bỗng lột ra khỏi bàn tay hữu một lớp da khá dày.

Soạt!

Kinh ngạc, gã thư đồng kêu lên:

- Lão đeo bao tay?

Gã thư đồng ồ lên một tiếng dài khi nhìn thấy bàn tay hữu thật sự của Bạch Diện Quái Nhân. Đó là một bàn tay thanh tú với năm ngón tay dài thon thả và thẳng, khác xa với bàn tay cục mịch khi nãy và cũng khác xa nếu so với bàn tay bên tả hiện giờ vẫn nguyên dạng là một bàn tay cục mịch.

Bạch Diện Quái Nhân trừng mắt nhìn gã:

- Ngươi kêu cái gì?

Gã thư đồng vội dấu kín những suy nghĩ đang có và đáp theo cách khác:

- Có gì đâu. Văn sinh kêu vì nhìn thấy giữa lòng bàn tay của tiền bối đang hiện rõ một quầng đen.

Đúng như lời gã thư đồng vừa nói, chính Bạch Diện Quái Nhân cũng phải thừa nhận bàn tay tuy thanh tú của lão nhưng quả nhiên đang có một quầng đen nổi rõ ở giữa lòng bàn tay. Lão thở dài:

- Do bộ bao tay da ngăn bốt nên Xạ Nguyên Châm thay vì xâm nhập vào cơ thể, chỉ gây chút phương hại ngoài da. Nhưng dầu sao, độc chất trên Xạ Nguyên Châm quả nhiên đã phát tác khi nó không nhìn thấy máu. Hà...

Gã thư đồng bật kêu:

- Sao lại vậy? Càng thấy máu thì càng phát tác, chất độc nào mà không như vậy?

Bạch Diện Quái Nhân bĩu môi:

- Chúng tớ người chưa có chút kiến thức nào về Xạ Nguyên Châm. Không như các loại chất độc thông thường, Xạ Nguyên Châm được chế luyện với dụng ý làm huỷ hoại nguyên khí của đối phương nên chất độc có trên Xạ Nguyên Châm chỉ là chất sinh dẫn nhằm làm cho Xạ Nguyên Châm dễ dàng di chuyển theo máu huyết của đối phương, để được đi đến cùng khắp các kinh mạch. Do đó nếu gặp được máu, nó sẽ không bao giờ phát tác.

Gã thư đồng ngỡ ngàng:

- Thấy máu thì không phát tác, chỉ dẫn lưu đi khắp kinh mạch? Ngược lại, phạm ngoài da thì lại sinh độc, có thể lấy mạng người một cách dễ dàng, Xạ Nguyên Châm lợi hại đến thế sao?

Bạch Diện Quái Nhân bồng phẫn nộ:

- Lợi hại thì lợi hại, nhưng muốn lấy mạng ta đâu phải dễ? Hừ! Rồi cũng lúc chính Xạ Hồn Lão Tổ sẽ bị Bạch Diện Quái Nhân ta cho ném mùi lợi hại.

Gã thư đồng vọt miệng:

- Tiền bối có oán thù với Xạ Hồn Lão Tổ?

- Không sai. Thù cao như núi, sâu tựa bể.

Gã thư đồng lấy làm kỳ quái:

- Theo danh xưng, hẳn Xạ Hồn Lão Tổ phải có niên kỷ ngoài trăm, như vậy nếu tiền bối và Xạ Hồn Lão Tổ có oán thù, không lẽ niên kỷ của tiền bối...

Với phản ứng hoàn toàn trái với lẽ thường, Bạch Diện Quái Nhân chột đeo lại bao tay bằng da vào bàn tay hữu thanh tú của lão, miệng lão lầu bầu:

- Niên kỷ của ta thì sao? Người hỏi hết mọi người xem, có phải Bạch Diện Quái Nhân ta đã bắt đầu thành danh từ năm bảy mươi năm trước không? Hừ!

Nhìn sững vào thái độ lạ lùng đó của lão, có vẻ như lão không muốn gã thư đồng dựa theo bàn tay thanh tú của lão để đoán được niên kỷ, gã thư đồng bụng bảo dạ:

“Người cao niên kỷ thường phải có da dẻ nhăn nheo. Bàn tay lão vừa đẹp vừa trắng hồng, thật khó tin đó là bàn tay của người cao niên. Phải chăng...”

Đang ngẫm nghĩ, gã thư đồng phải giật mình khi nghe Bạch Diện Quái Nhân lên tiếng:

- Người có biết vì sao ta đã xuất hiện để cứu người?

Gã thư đồng cười một cách tự tin:

- Văn sinh đã nghe tiền bối nói rồi. Đó là tiền bối có việc cần nhờ đến văn sinh.

Tuy Bạch Diện Quái Nhân gật đầu nhưng lại hỏi:

- Người đoán xem, điều gì khiến ta cần nhờ đến người?

Gã cười lạt:

- Từ lúc toàn gia của văn sinh bị bất ngờ thảm tử cho đến giờ, bất luận ai có chút quan tâm nào đến văn sinh đều chỉ có một nguyên do. Đó là Phật Công Thạch Bản...

Bạch Diện Quái Nhân trở mắt:

- Phật Công Thạch Bản? Phải chăng như lời đồn đại đó chính là phiến đá có từ thời Đạt Ma Phật Tổ và trên đó có bút tích của chính Phật Tổ Đạt Ma khắc ghi về một môn công phu Phật môn thượng thừa.

Gã thư đồng giễu cợt:

- Tiền bối đã biết rồi, cần gì phải hỏi?

Bạch Diện Quái Nhân phì cười:

- Thì ta cũng biết như mọi người thôi. Cũng vậy, ta cũng biết chuyện có liên quan đến Phật Công Thạch Bản chỉ là ngoa truyền.

- Ngoa truyền? Nếu là ngoa truyền thì sao Kim Ma Bang thần nhiên sát hại toàn gia văn sinh? Nếu chỉ là ngoa truyền thì sao Tử Quái phải phí công cứu mạng văn sinh và cứ khăng khăng bắt ép văn sinh phải nhận lão làm sư phụ?

Bạch Diện Quái Nhân tỏ vẻ chú tâm:

- Người nói Tử Quái đã ép người nhận lão làm sư phụ? Chuyện như thế nào?

Gã thư đồng mím chặt môi, tỏ ý không muốn phí lời giải thích.

Bạch Diện Quái Nhân cười lạt:

- Có thể người nói đúng. Tử Quái vì ngộ nhận, tin chuyện Phật Công Thạch Bản là chuyện có thật nên mới giả vờ thu nhận người để chiếm đoạt vật đó. Nhưng đối với ta, ta không quan tâm.

Gã kinh ngạc:

- Nếu không quan tâm sao tiền bối cố tình bắt giữ và đưa văn sinh đến đây?

- Như ta đã nói, ta có chuyện cần nhờ đến ngươi. Tuy nhiên cần phải nói cho minh bạch, giữa việc ta nhờ ngươi và Phật Công Thạch Bản gì đó hoàn toàn không có liên quan.

Thoáng thở ra nhẹ nhẹ, gã thư đồng hỏi lại:

- Tiền bối thật sự không quan tâm đến Phật Công Thạch Bản?

- Không.

- Và nếu có ai đó nói cho tiền bối biết Phật Công Thạch Bản là việc có thật, tiền bối cũng không quan tâm?

- Không!

Gật đầu, gã thư đồng bảo:

- Nếu vậy, rốt cuộc tiền bối muốn nhờ văn sinh chuyện gì?

Đưa tay chỉ vào sườn núi phủ đầy cây rừng trước mặt, Bạch Diện Quái Nhân hỏi:

- Ngươi có bao giờ nghe nói đến Lạc Tiên Cốc?

Nhìn theo tay chỉ của Bạch Diện Quái Nhân, gã thư đồng lắc đầu:

- Chưa hề! Vả lại, phía trước chỉ là sườn núi, làm gì có cốc núi để được gọi là Lạc Tiên Cốc?

Bạch Diện Quái Nhân cười lạnh:

- Vậy mà có đó. Ngươi không nghe, chỉ vì chuyện xảy ra ở Lạc Tiên Cốc tính đến nay đã ngoài năm mươi năm. Huống chi ta có thể nói rõ hơn, hầu hết những ai đã từng nghe nói đến Lạc Tiên Cốc cho đến nay đều đã tạ thế. Ngươi nghĩ xem, làm sao ngươi có thể nghe nói đến địa danh này?

Sau một lúc chăm chú nhìn vào sườn núi, gã thư đồng lại phải lắc đầu:

- Thật khó tin ở phía trước lại có một cốc núi như vậy.

- Không sai. Vì Lạc Tiên Cốc đã bị một trận đồ che chắn mất thị tuyến.

- Trận đồ? Phải chăng là kỳ môn trận thế bấy lâu nay vẫn nghe nhiều người truyền tụng?

Bạch Diện Quái Nhân gật đầu:

- Đúng như người nói. Nhưng ở đây, trận đồ che phủ Lạc Tiên Cốc không phải là loại trận đồ tầm thường.

- Tiền bối muốn vẫn sinh tử đi vào Lạc Tiên Cốc?

Bạch Diện Quái Nhân lạnh giọng:

- Không phải tử. Mà người phải vào thật.

Gã thư đồng cả nghi:

- Vào thật? Có nghĩa là tiền bối đã biết cách hoá giải trận đồ?

- Không sai! Và ta sẽ bày cho người cách xâm nhập.

Gã cười nhẹ:

- Nếu đã biết cách hoá giải, sao tiền bối không tự thân đi vào?

Bạch Diện Quái Nhân cũng cười nhẹ:

- Ta không vào vì có nguyên nhân khác. Người đừng nghĩ vì ta không thể hoá giải trận đồ nên cố tình xúi người vào thay ta.

- Nguyên nhân gì?

Bạch Diện Quái Nhân có phần lưỡng lự:

- Đó là... Được! Ta không ngại cho người biết sự thật. Ta phải thừa nhận ta không có nhiều đởm lược như người.

Gã thư đồng trợn mắt:

- Tại sao muốn đi vào Lạc Tiên Cốc cần phải có nhiều đởm lược? Hung hiểm thế sao?

Bạch Diện Quái Nhân tặc lưỡi:

- Chậc! Ta không thể nói rõ hơn. Người cứ vào sẽ rõ.

Gã thư đồng hồ nghi:

- Sau khi vào Lạc Tiên Cốc, vẫn sinh phải làm gì?

Bạch Diện Quái Nhân chột cho tay vào người và lấy ra một mảnh bìa sách được làm bằng da nhưng là mảnh bìa đã bị rách một nửa:

- Người hãy tìm cho ta nửa mảnh bìa còn lại. Để nhận dạng, người chỉ cần nhìn trên đó tất sẽ thấy hàng chữ "Bạch Vân bí kíp"

- Bạch Vân bí kíp? Là bí kíp võ học?

Bạch Diện Quái Nhân ấn nửa mảnh bìa nọ vào tay gã thư đồng:

- Người đừng vọng tưởng sẽ chiếm đoạt hoặc luyện qua công phu trong đó. Người nhìn đi, xem có thấy bất kỳ kỳ tự nào không?

Lật qua lật lại mảnh bìa, gã thư đồng chung hứng:

- Không có kỳ tự? Vậy sao có thể gọi là bí kíp?

Thu nửa mảnh bìa lại, Bạch Diện Quái Nhân đáp:

- Là tại sao thì ta không thể giải thích. Duy có điều này thì ta có thể hứa với người, nếu người giúp ta tìm được vật ta cần tìm, ta sẽ giúp người tiêu diệt Kim Ma Bang, thay người báo thù.

Gã thư đồng thật ranh mãnh:

- Người của Kim Ma Bang vốn có Xạ Nguyên Châm trong tay, tiền bối lo thân còn chưa xong, làm sao có thể thực hiện lời hứa?

Bạch Diện Quái Nhân hậm hực:

- Sau lần này ta không còn gì phải kiêng dè Xạ Nguyên Châm. Người đừng lo ta không thể thực hiện lời hứa.

Vụt hiểu, gã thư đồng chợt đưa mắt nhìn vào nửa mảnh bìa da:

- Thì ra Bạch Vân bí kíp có thể giúp tiền bối khắc chế Xạ Nguyên Châm?

Bạch Diện Quái Nhân lạnh giọng:

- Người quá đỗi thông tuệ. Người có biết người càng thông tuệ, càng dễ bị yếu mạng không?

Thấy gã thư đồng có ý sợ, Bạch Diện Quái Nhân chậm rãi nói thêm:

- Biết ít cũng chết, biết nhiều quá cũng chết, chỉ có biết vừa đủ là đủ sống, người hiểu ẩn ý của ta chăng?

Gã thư đồng nhăn nhó:

- Thế nào là chỉ biết vừa đủ?

- Biết vừa đủ là người tuy biết nhiều nhưng phải làm ra vẻ là không hề biết gì cả. Có như thế mới không dễ bị bất kỳ ai đổ ky. Và không bị đổ ky thì sinh mạng ắt sẽ được bảo toàn. Trái lại, nếu cái gì cũng làm ra vẻ là biết mà thực chất là không biết gì, đó là người đang chuốc họa vào thân. Người hiểu chưa?

Gã thư đồng tuy chưa hiểu lắm, nhưng qua ánh mắt hàm ý hăm dọa của đối phương, nó chợt hiểu. Hoá ra đối phương muốn ám chỉ việc nó vừa tình cờ nhìn thấy một bàn tay thanh tú của đối phương, một bàn tay không thể xuất hiện ở một người có niên kỷ khá cao như đối phương đã cố ý làm nó phải tin như vậy. Có nghĩa là biết thì biết, chỉ nên để bụng chứ không nên nói ra. Và nói ra nghĩa là tự chuốc hoạ vào thân.

Gã thư đồng gật đầu:

- Văn sinh hiểu rồi. Mà này, văn sinh làm sao vào được nếu tiền bối vẫn còn khống chế huyệt đạo của văn sinh?

Bạch Diện Quái Nhân bật cười:

- Ta sẽ không giải huyệt cho ngươi, phòng ngươi sau đó lên theo lối khác trốn đi. Nhưng ngươi yên tâm, ngay khi ngươi giao cho ta vật ta cần tìm, ta sẽ giải khai huyệt đạo cho ngươi.

Vậy là hết cách, gã thư đồng thở dài:

- Cách xâm nhập như thế nào?

Bạch Diện Quái Nhân lập tức nhặt lấy nhiều hòn đá nhỏ cạnh đó và tuần tự bày chúng lên mảnh đất bằng phẳng:

- Trận đồ ở phía trước được bố trí dựa theo địa hình sẵn có, gồm những tảng đá lớn và những cội cây được cố ý trồng đúng phương vị. Ngươi xem đây, những hòn đá nhỏ này tượng trưng cho những cội cây, những hòn đá lớn tượng trưng cho những tảng đá thực sự. Ngươi chỉ cần di chuyển như thế này, thế này là có thể dễ dàng đi xuyên khắp trận.

Biết mà vờ như không biết, gã thư đồng vận dụng chính câu nói của đối phương để buộc đối phương phải giải thích đi giải thích lại thật nhiều lần về cách bố trí trận đồ.

Gã hỏi nhiều đến nỗi Bạch Diện Quái Nhân phải đăm bực:

- Ta xem ngươi không phải hạng tối dạ, sao ngươi chậm hiểu vậy?

Gã tuy cười thâm, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên đối đáp:

- Sai một ly đi ngàn dặm. Văn sinh phần vì muốn chi trì mạng sống, phần không muốn làm lỡ việc của tiền bối nên không thể không hỏi cặn kẽ.

Gã đối đáp rất thuận tai khiến Bạch Diện Quái Nhân dù không hài lòng vẫn phải lần lượt giải thích mọi vấn nạn của gã có liên quan đến đủ mọi loại trận đồ.

Sau đó, gã thư đồng nửa vô tình nửa cố ý than:

- Thuật kỳ môn quả nhiên thâm sâu huyền ảo. Càng nghe, văn sinh càng cảm thấy hết cả tự tin.

Bạch Diện Quái Nhân cũng mệt phờ vì phải giải thích quá lâu:

- Đó là tại ngươi hỏi quá nhiều chi tiết và dường như không có liên quan đến trận đồ trước mặt. Đến ta cũng không tin chắc là ngươi có vào được hay không?

Gã thư đồng hoang mang:

- Tiền bối nói vậy là có ý gì?

Bạch Diện Quái Nhân xua tay:

- Ta chỉ nói đùa thôi. Ngươi không cần phải để tâm. Mà này, ngươi có vào đó nhiều lắm là hai ngày ngươi phải quay ra. Bằng không cách điểm huyết của ta sẽ làm ngươi mất mạng, nếu ngươi để quá chậm.

Gã thư đồng kinh nghi:

- Chỉ đi vào rồi lại đi ra, văn sinh cần gì phải phí đến hai ngày?

Bạch Diện Quái Nhân cười cười:

- Vì muốn tìm thấy nửa mảnh bùa kia, ngươi phải tận tay lục soát ít lắm là gần một trăm bộ hài cốt.

- Úy, ở đâu mà nhiều hài cốt đến vậy?

- Ở trong Lạc Tiên Cốc chủ còn ở đâu nữa. Không lẽ ngươi không dám chạm vào quá nhiều bộ cốt khô như vậy?

Bằng câu hỏi này, gã thư đồng mờ hồ hiểu Bạch Diện Quái Nhân dường như kiêng dè việc tự tay chạm vào những bộ cốt khô. Tuy vậy, gã đang tự phản bác, Bạch Diện Quái Nhân là hạng người hung hãn, sẵn sàng hạ thủ bất kỳ ai dám phạm vào ba điều cấm kỵ, có lý nào lại ngần ngại việc chạm tay vào những bộ cốt khô. Như vậy lần mơ hồ hiểu này của gã dường như không đúng với sự thật.

- Ngươi dám hay không dám?

Bị Bạch Diện Quái Nhân gằn giọng hỏi lại như thế, gã thư đồng phẫn uất:

- Văn sinh dù sao cũng là nam nhi đại trượng phu, có lý đâu lại sợ việc tầm thường đó?

Bạch Diện Quái Nhân trừng mắt:

- Nam nhi đại trượng phu thì sao? Ta từng thấy nhiều kẻ cũng tự xưng là nam nhi đại trượng phu, nhưng dũng khí và đởm lược thật sự còn kém xa nữ nhi.

Gã thư đồng kinh ngạc:

- Có những hạng người như thế sao?

Há miệng ra định nói gì đó, nhưng không hiểu sao Bạch Diện Quái Nhân bỗng ngậm lại và buông tiếng thở dài, sau đó chột xua tay:

- Người kinh lịch chưa nhiều, cứ sống thêm nhiều năm nữa sẽ thấy những gì ta nói đều không sai ngoa. Hà...

Nghe tiếng thở dài hàm nhiều ẩn ý của đối phương, gã thư đồng nghi ngại:

- Dường như thương tích của tiền bối do Xạ Nguyên Châm gây ra...

Bạch Diện Quái Nhân gất gỏng:

- Người không cần lo lắng cho ta. Ta không dễ chết như người tưởng, trái lại nếu chậm hơn hai ngày người không quay lại, bản thân người có mệnh hệ nào, đừng có trách ta. Đi đi.

Tính khí của Bạch Diện Quái Nhân quả nhiên hỉ nộ thất thường. Gã thư đồng hiểu sinh mạng gã còn hay mất đều trông chờ vào việc có tìm thấy nửa mảnh bìa Bạch Vân bí kíp hay không. Ngoài điều đó ra, gã không thể hy vọng bất kỳ sự nhân nhượng nào ở một kẻ hỉ nộ thất thường như vậy.

Gã đứng lên, tiến dần về sườn núi phủ đầy những cây cội rừng. Lần đầu tiên mọi đởm lược của gã chùng như lung lay khi mừng tượng đến cảnh sẽ một mình chạm trán với hàng trăm bộ cốt khô.

Và gã chột hiểu, người có đởm lược hay không, không chỉ dựa vào tố chất nam hay nữ. Gã cũng vậy, đởm lược chỉ đến với gã khi gã nghĩ rằng gã phải vượt qua trở ngại này mới có thể chi trì sinh mạng. Gã bước đi...

- o O o -